



Arrest

nr. 172 923 van 8 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een inreisverbod

(bijlage 13^{sexies}) van acht jaar. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt op 13 oktober 2015, bij arrest met nummer 154 343, verworpen.

1.2 Op 19 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19^{ter}) in, als vader van een minderjarige Belgische burger.

1.3 Op 27 juni 2016 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij gesteld wordt dat de onwettige afgifte van de bijlage 19^{ter} en het attest van immatriculatie als onbestaande dient te worden beschouwd, daar de verzoekende partij onder een inreisverbod staat. Deze beslissing wordt op 2 augustus 2016 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.4 Op 2 augustus 2016 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer die verklaart te heten:

naam: A(…)

voornaam: T(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Russische Federatie

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst op 30/04/2015. Hiervoor ontving hij een beslissing 13 septies en een inreisverbod 8 jaar die hij betekende op 27/03/2015. Betrokkene is momenteel terug in illegaal verblijf.

Op 19/01/2016 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging. Deze werd niet in overweging genomen (27/06/2016) omwille van het lopende inreisverbod opgelegd op 24/03/2015.

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan niet verzekering- inschrijving voertuig, feit waarvoor hij op 07.02.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden ; gezien hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, deelname aan bendevorming , feit(en) waarvoor hij op 09.02.2011 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden ; gezien hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bendevorming, feit waarvoor hij op 20.01.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar; gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan afpersing, beschadiging – vernieling- van landelijke of stedelijke afsluitingen, heling, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bij nacht, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken , feiten waarvoor hij op 25.07.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden. Er is een risico tot nieuwe inbreuken op de openbare orde.

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Betrokkene is sinds 19/01/2016 opnieuw ingeschreven op het adres bij zijn ex-vrouw. Hun relatie staat als gesupprimeerd in het rijksregister sinds 12/01/2005. Samen hebben ze 5 kinderen (A(...) T(...) A(...), M(...), I(...), T(...) en M(...)). Net zoals de moeder beschikken zij allen over de Belgische nationaliteit. Uit gegevens in het dossier blijkt dat betrokkene reeds jaren apart heeft gewoond van de moeder. Verzoeker verbleef in de gevangenis en de moeder diende ook apart een verblijfsaanvraag in. Ondanks de aanvragen tot verblijfsrecht van betrokkene op basis van zijn gezinsleden kan afgeleid worden dat zowel betrokkene als mevrouw er in het verleden voor kozen om niet langer samen te wonen. De echtgenote heeft zelf de wil geuit om als alleenstaande moeder met haar kinderen in België te verblijven. Behalve hetzelfde verblijfsadres zijn er geen concrete aanwijzingen dat hierin is verandering gekomen. Hij verwijst in zijn aanvragen tot verblijfsrecht naar zijn echtgenote en kinderen zonder in te gaan op de concrete gezinssituatie. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen (opgelegd op 24/03/2015) in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft het reeds opgelegde inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Bovendien kunnen de moeder en de kinderen zich vrij bewegen

naar het land van herkomst. De vrouw van betrokkene verklaard bij de arrestatie van betrokkene op 02/08/2016 6 maanden zwanger te zijn van hun zesde kind. Dit hoeft echter geen belemmering te zijn om desgewenst, eenmaal de baby geboren is, betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. Na herhaaldelijke bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen te hebben werd betrokkene gerepatriëerd naar zijn land van herkomst op 30/04/2015. Hiervoor ontving hij een beslissing 13 septies en een inreisverbod 8 jaar die hij betekende op 27/03/2015. Betrokkene is momenteel terug in illegaal verblijf.

Gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan niet verzekering- inschrijving voertuig, feit waarvoor hij op 07.02.2012 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Dendermonde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden ; gezien hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, deelname aan bendevorming , feit(en) waarvoor hij op 09.02.2011 werd veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 37 maanden ; gezien hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, bendevorming, feit waarvoor hij op 20.01.2009 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar; gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan afpersing, beschadiging – vernieling- van landelijke of stedelijke afsluitingen, heling, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bij nacht, met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken , feiten waarvoor hij op 25.07.2007 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden.

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene Belgisch familieleden heeft zou hebben kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Op 19/01/2016 diende betrokkene een aanvraag gezinshereniging. Deze werd niet in overweging genomen (27/06/2016) omwille van het lopende inreisverbod opgelegd op 24/03/2015.

Betrokkene is sinds 19/01/2016 opnieuw ingeschreven op het adres bij zijn ex-vrouw. Hun relatie staat als gesupprimeerd in het rijksregister sinds 12/01/2005. Samen hebben ze 5 kinderen (A(...) T(...) A(...), M(...), I(...), T(...) en M(...)). Net zoals de moeder beschikken zij allen over de Belgische nationaliteit. Uit gegevens in het dossier blijkt dat betrokkene reeds jaren apart heeft gewoond van de moeder. Verzoeker verbleef in de gevangenis en de moeder diende ook apart een verblijfsaanvraag in. Ondanks de aanvragen tot verblijfsrecht van betrokkene op basis van zijn gezinsleden kan afgeleid worden dat zowel betrokkene als mevrouw er in het verleden voor kozen om niet langer samen te wonen. De echtgenote heeft zelf de wil geuit om als alleenstaande moeder met haar kinderen in België te verblijven. Behalve hetzelfde verblijfsadres zijn er geen concrete aanwijzingen dat hierin is verandering gekomen. Hij verwijst in zijn aanvragen tot verblijfsrecht naar zijn echtgenote en kinderen

zonder in te gaan op de concrete gezinssituatie. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen (opgelegd op 24/03/2015) in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft het reeds opgelegde inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Bovendien kunnen de moeder en de kinderen zich vrij bewegen naar het land van herkomst. De vrouw van betrokkene verklaard bij de arrestatie van betrokkene op 02/08/2016 6 maanden zwanger te zijn van hun zesde kind. Dit hoeft echter geen belemmering te zijn om desgewenst, eenmaal de baby geboren is, betrokkene achterna te reizen naar het land van herkomst.

Vasthouding (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in zoverre onontvankelijk is.

2.2 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen, *in casu* zelfs binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

2.3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang, daar aan de verzoekende partij op 27 maart 2015 een inreisverbod voor acht jaar werd opgelegd dat definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Zij voert aan dat het de verzoekende partij derhalve verboden is zich tot 27 maart 2023 op het Belgisch grondgebied te bevinden, dat niet is aangetoond dat de verzoekende partij inmiddels thans de opheffing of opschorting conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet zou hebben gevraagd en dat er geen wettelijke bepaling is die erin zou voorzien dat het louter indienen van een aanvraag gezinshereniging een eerder opgelegd inreisverbod buiten werking zou stellen.

2.3.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3.2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij inderdaad het voorwerp uitmaakt van een definitief geworden inreisverbod, met name overeenkomstig artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden*”. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich thans nog steeds (*in casu* opnieuw) op het grondgebied bevindt en dat de voorliggende vordering gericht is tegen een beslissing die niet slechts een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, maar tevens een beslissing tot terugleiding naar de grens. Het betreft zodoende een beslissing op grond waarvan de verzoekende partij kan gedwongen worden het grondgebied te verlaten. Uit het betoog van de verwerende partij, dat betrekking heeft op een onmogelijkheid om aan de verzoekende partij een machtiging tot verblijf toe te kennen, blijkt *in casu* niet op grond waarvan zij meent dat de verzoekende partij geen belang meer zou hebben bij een schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing, te meer nu de vordering tot schorsing zowel betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten als op de terugleiding naar de grens, waarin deze gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten precies tot uiting komt.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat hoe dan ook geen bevel mag worden gegeven of ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). *In casu* voert de verzoekende partij in het verzoekschrift de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de ernst te onderzoeken van middelen gestoeld op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291; EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837). Tevens kan erop gewezen worden dat de verzoekende partij ook de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet inroept, dat de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), waarbij kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij ook van voormelde artikelen 24 en 7 de schending aanvoert. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het kader van haar enig middel *in casu* een uitgebreid betoog voert dat precies handelt over de verhouding tussen een eerder opgelegd inreisverbod en een naderhand ingediende aanvraag tot gezinshereniging. In het licht van het door de verwerende partij in het kader van de door haar opgeworpen exceptie gevoerde betoog, is het relevant dat de Raad zich hierover uitspreekt. Een dergelijk onderzoek raakt de grond van de zaak.

In deze omstandigheden kan aan de verzoekende partij geen belang worden ontzegd. De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

De vordering is ontvankelijk, met uitzondering van het onderdeel van de bestreden beslissing dat de vasthouding betreft.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest, van artikel 43 van de vreemdelingenwet en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst op het feit dat zij gehuwd is met een Belgische onderdane, dat zij vijf minderjarige Belgische kinderen heeft en dat haar echtgenote zwanger is van een zesde kind (blijkens het bij het verzoekschrift gevoegde stuk is de voorziene bevallingsdatum 22 oktober 2016). Zij verwijst in de verschillende onderdelen van haar uiteenzetting meermaals naar het feit dat zij een verzoek tot verblijfsmachtiging als vader van Belgische kinderen (bijlage 19ter) heeft ingediend. Zij stelt dat zij door de stad Oostende op 19 juli 2016 in kennis werd gesteld dat een F-kaart zou worden afgeleverd, gezien door de Dienst Vreemdelingenzaken binnen de zes maanden geen beslissing werd genomen, en zij voegt bij haar verzoekschrift een brief van 29 juli 2016 waarin wordt aangegeven dat haar nieuwe vreemdelingenkaart beschikbaar is en die een geheime puk- en pincode bevat waarmee de kaart kan geactiveerd worden. Ook geeft de verzoekende partij aan dat blijkens de motivering van de bestreden beslissing toch een beslissing tot niet inoverwegingname van voormelde aanvraag van 19 januari 2016 werd genomen (waarvan zij stelt dat deze haar niet ter kennis werd gebracht), maar benadrukt zij meermaals dat zulke beslissing een niet in de wet voorziene weigeringsbeslissing zou inhouden, dat een inreisverbod niet opgenomen is in de wet of in de Europese regelgeving als reden tot weigering of niet inoverwegingname van een aanvraag gezinshereniging tussen een derdelander en diens Belgisch kerngezin (*in casu* echtgenote en vijf minderjarige kinderen).

3.3.2.2 De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad op 19 januari 2016 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, met name als vader van een minderjarige Belgische burger (het betreft een aanvraag gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet). Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde op 27 juni 2016 de volgende beslissing nam: *“(…) U maakt het voorwerp uit van een inreisverbod dat u betekend werd dd. 24.03.2015 alsook van een bevel om het grondgebied te verlaten, u betekend dd. 24.03.2015 U kunt de opheffing van dit inreisverbod vragen, waardoor u legaal zou kunnen terugkeren naar België. Dit is enkel mogelijk op basis van wijzigingen aangaande uw situatie die plaats vonden na de datum van die beslissing. In het kader van artikel 74/12 van de wet van 12 december 1980 moet de opheffing van de aanvraag aangevraagd worden bij de diplomatieke post die bevoegd is voor uw woon-of verblijfplaats in het buitenland. Gelet op het feit dat u geen enkele vraag tot opheffing van het inreisverbod hebt gevraagd, wordt de onwettige afgifte van de bijlage 19ter en van het immatriculatie-attest, als onbestaande beschouwd (...)”*. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, werd deze beslissing haar wel degelijk ter kennis gebracht, met name op 2 augustus 2016. Op voormelde beslissing wordt immers het volgende aangegeven: *“weigert te tekenen tot onderhoud met raadsman”*. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de verwantschapsband tussen de verzoekende partij en het minderjarig Belgisch kind in functie waarvan de aanvraag werd ingediend, zou worden betwist. Ook de verwerende partij betwist dit gegeven in haar nota met opmerkingen niet.

De Raad benadrukt dat voormelde beslissing van 27 juni 2016 niet het voorwerp van onderhavige vordering tot schorsing uitmaakt. De Raad kan zich zodoende niet uitspreken en spreekt zich op heden ook niet uit over de (*prima facie*) wettigheid van deze beslissing (en gaat tevens niet verder in op de al dan niet schorsende werking overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de vreemdelingenwet van de beroepstermijn en het beroep gericht tegen voormelde beslissing waarin de gemachtigde zich uitspreekt over een ingediende aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, gezien de gemachtigde *in casu* hoe dan ook – op dezelfde dag als die waarop voormelde beslissing van 27 juni 2016 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht – is overgegaan tot het nemen en ter kennis brengen van de thans bestreden bijlage 13septies, maatregel op grond waarvan de verzoekende partij gedwongen kan worden verwijderd). De Raad is door middel van voorliggende vordering tot schorsing echter wel gevat zich uit te spreken over de thans bestreden beslissing van 2 augustus 2016. In de bestreden bijlage 13septies wordt, zowel in het onderdeel met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten als in het onderdeel met betrekking tot de terugleiding naar de grens, uitdrukkelijk verwezen naar de door de verzoekende partij op 19 januari 2016 ingediende aanvraag gezinshereniging en naar het feit dat deze niet in overweging werd genomen (op 27 juni 2016) omwille van het lopende inreisverbod opgelegd op 24 maart 2015. Zodoende is het betoog van de verzoekende

partij aangaande de verhouding tussen het op 27 maart 2015 ingegane inreisverbod en de op 19 januari 2016 ingediende aanvraag tot gezinshereniging wel degelijk relevant. De beoordeling van de Raad in dit verband is immers relevant voor de vraag of de betrokken overweging in de thans bestreden beslissing overeind kan blijven, niet alleen in het licht van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, maar tevens in het licht van de door de verzoekende partij aangehaalde hogere rechtsnormen (in het bijzonder artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 24 van het Handvest) en van de artikelen 74/13 en 43 van de vreemdelingenwet. Dat de gemachtigde in de bestreden beslissing (en ook de verwerende partij in haar nota met opmerkingen) uiteenzet dat en waarom geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, kan hieraan geen afbreuk doen.

Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de Raad op 8 februari 2016, bij arrest met nummer 161 497, in meerdere zaken meerdere prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie. Deze vragen hebben betrekking op beslissingen genomen in navolging van verblijfsaanvragen in het kader van gezinshereniging met Belgen, *in casu* als statische Unieburgers, aanvragen waarbij een bijlage 19ter werd afgeleverd en de aanvragers in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie, maar waarbij de gemachtigde vervolgens besloten heeft om de verblijfsaanvragen niet in aanmerking te nemen omwille van een geldend en definitief inreisverbod dat eerder aan de betrokkenen werd opgelegd, waarbij de reeds afgegeven bijlagen 19ter en attesten van immatriculatie werden ingetrokken en waarbij de betrokkenen werden aangemaand gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dan wel gevolg te geven aan een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat voormeld arrest van 8 februari 2016 onder meer betrekking heeft op zaken aangaande gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind (zoals *in casu*) en dat ook inreisverboden gestoeld op redenen van openbare orde aan de orde zijn (zoals eveneens *in casu*).

In voormeld arrest van 8 februari 2016 wordt onder meer het volgende gesteld:

“7.11. Het voorgaande doet de Raad besluiten dat de kernvraag in bovenvermelde zaken in essentie betrekking heeft op de verhouding of het conflict tussen geldende inreisverboden opgelegd in het kader van richtlijn 2008/115/EG, enerzijds, en de bescherming van de grondrechten in het Handvest, in het bijzonder, het recht op eerbiediging van het gezinsleven en het belang van het kind, alsook de handhaving van artikel 20 VWEU, anderzijds. In eerdere rechtspraak gewezen door de Raad kwam dit conflict of deze verhouding tussen de vermelde Unierechtelijke instrumenten nog niet aan bod.

7.12. Om een arrest te kunnen wijzen in bovenvermelde zaken, is een goed begrip van de juiste verhouding of het conflict tussen bovenvermelde Unierechtelijke instrumenten aangewezen. Het Hof heeft over de uitleg van de verhouding of het conflict tussen bovenvermelde Unierechtelijke instrumenten nog niet geoordeeld. Het is bijgevolg noodzakelijk om overeenkomstig artikel 267 VWEU volgende vragen te stellen, rekening houdend met de elementen die in casu de zaak kenmerken, met het oog op een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

1. *Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 20 VWEU, de artikelen 5 en 11 van richtlijn 2008/115/EG in samenhang met de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich in bepaalde omstandigheden verzet tegen een nationale praktijk waarbij een verblijfsaanvraag, ingediend door een familielid-derdelander in het kader van gezinshereniging met een Unieburger in de lidstaat waar de betrokken Unieburger woont en waarvan hij de nationaliteit heeft en die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en vestiging (hierna: statische Unieburger), niet in aanmerking wordt genomen - al dan niet gepaard met de afgifte van een verwijderingsbeslissing -, om de enkele reden dat het betrokken familielid-derdelander onder een geldend inreisverbod met Europese dimensie staat?*
 - a) *Is het voor de beoordeling van zulke omstandigheden van belang dat er tussen het familielid-derdelander en de statische Unieburger een afhankelijkheidsrelatie bestaat die verder gaat dan een loutere gezinsband? Indien zo, welke factoren spelen een rol in het bepalen van het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie? Kan hiervoor nuttig worden verwezen naar de rechtspraak met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest?*
 - b) *Wat minderjarige kinderen specifiek betreft, vereist artikel 20 VWEU meer dan een biologische band tussen de ouder-derdelander en het kind-Unieburger? Is het hierbij van belang dat een samenwoning wordt aangetoond, of volstaan affectieve en financiële banden, zoals een verblijfs- of bezoeksregeling en het betalen van*

alimentatie? Kan hiervoor nuttig worden verwezen naar het gestelde in HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, pt. 38 en 39; HvJ 16 juli 2015, Singh e.a., C-218/14, pt. 54; en HvJ 6 december 2012, gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S., pt. 56? Zie in dit verband ook de hangende prejudiciële verwijzing C-133/15.

- c) *Is het gegeven dat het gezinsleven is ontstaan op een moment dat de derdelander reeds onder inreisverbod stond en zich dus bewust was van het feit dat hij onregelmatig in de lidstaat verbleef, van belang voor de beoordeling van zulke omstandigheden? Kan dit gegeven nuttig worden aangewend om een mogelijk misbruik van verblijfsprocedures in het kader van gezinshereniging tegen te gaan?*
 - d) *Is het gegeven dat geen rechtsmiddel in de zin van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2008/115/EG werd aangewend tegen de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod of het gegeven dat het beroep tegen deze beslissing tot opleggen van het een inreisverbod werd verworpen van belang voor de beoordeling van zulke omstandigheden?*
 - e) *Is het gegeven dat het inreisverbod werd opgelegd omwille van redenen van openbare orde dan wel omwille van onregelmatig verblijf een relevant element? Zo ja, moet ook worden onderzocht of de betrokken derdelander een werkelijke, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving? Kunnen in dit opzicht artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die omgezet werden in artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet, en bijhorende rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent openbare orde naar analogie worden toegepast op familieleden van statische Unieburgers? (cf. de hangende prejudiciële verwijzingen C-165/14 en C-304/14)*
2. *Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij een geldend inreisverbod wordt tegengeworpen om een latere aanvraag om gezinshereniging met een statische Unieburger, ingediend op het grondgebied van een lidstaat, niet in aanmerking te nemen zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en het belang van betrokken kinderen waarvan in die latere aanvraag om gezinshereniging melding werd gemaakt?*
3. *Dient het Unierecht, in het bijzonder artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en de artikelen 7 en 24 van het Handvest, zo te worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale praktijk waarbij ten aanzien van een derdelander die reeds onder een geldend inreisverbod staat, een verwijderingsbeslissing wordt genomen zonder dat daarbij rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven en het belang van betrokken kinderen waarvan in een latere aanvraag om gezinshereniging met een statische Unieburger, d.i. na het opleggen van het inreisverbod, melding werd gemaakt?*
4. *Houdt artikel 11, lid 3 van richtlijn 2008/115/EG in dat een derdelander een verzoek tot opheffing of opschorting van een geldend en definitief inreisverbod in principe steeds moet indienen buiten de Europese Unie of zijn er omstandigheden waarin hij dit verzoek ook in de Europese Unie kan indienen?*
- a) *Moet artikel 11, lid 3, derde en vierde alinea van richtlijn 2008/115/EG worden begrepen in die zin dat in elk individueel geval of in alle categorieën van gevallen zonder meer moet zijn voldaan aan het gestelde in artikel 11, lid 3, eerste alinea van diezelfde richtlijn dat de intrekking of de schorsing van het inreisverbod slechts kan worden overwogen mits de betrokken derdelander aantoonbaar het grondgebied geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten?*
 - b) *Verzetten de artikelen 5 en 11 van richtlijn 2008/115/EG zich tegen een uitlegging waarbij een verblijfsaanvraag in het kader van gezinshereniging met een statische Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer en vestiging niet heeft uitgeoefend, wordt beschouwd als een impliciete (tijdelijke) aanvraag tot opheffing of opschorting van het geldend en definitief inreisverbod waarbij, als blijkt dat niet is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden, het geldend en definitief inreisverbod weer herleeft?*

c) Is het gegeven dat de verplichting om een verzoek tot opheffing of opschorting in het land van herkomst in te dienen eventueel enkel een tijdelijke scheiding met zich meebrengt tussen de derdelander en de statische Unieburger een relevant element? Zijn er omstandigheden waarin niettemin artikelen 7 en 24 van het Handvest zich verzetten tegen een tijdelijke scheiding?

d) Is het gegeven dat de verplichting om een verzoek tot opheffing of opschorting in het land van herkomst in te dienen enkel tot gevolg heeft dat de Unieburger desgevallend slechts voor beperkte tijd het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel dient te verlaten, een relevant element? Zijn er omstandigheden waarin niettemin artikel 20 VWEU zich verzet tegen het gegeven dat de statische Unieburger voor beperkte tijd het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel dient te verlaten?"

Gezien ook in voorliggend geval de kernvraag *"in essentie betrekking heeft op de verhouding of het conflict tussen geldende inreisverboden opgelegd in het kader van richtlijn 2008/115/EG, enerzijds, en de bescherming van de grondrechten in het Handvest, in het bijzonder, het recht op eerbiediging van het gezinsleven en het belang van het kind, alsook de handhaving van artikel 20 VWEU, anderzijds"* zou de Raad vooruitlopen op het antwoord van het Hof van Justitie, mocht hij zich thans reeds in deze of gene zin uitspreken over de betrokken problematiek, die – het weze herhaald – ook *in casu*, in het licht van de thans bestreden beslissing, aan de orde is. Zodoende kan de Raad zich thans, zonder zich in de plaats te stellen van het Hof van Justitie, niet uitspreken over de gestelde prejudiciële vragen, terwijl het antwoord op deze vragen wel degelijk relevant is om het door de verzoekende partij aangevoerde middel op zijn ernst te onderzoeken. Gelet op de aard van de thans voorliggende vordering, met name een vordering tot schorsing, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zou het echter evenmin opportuun zijn voor de Raad om de behandeling van de zaak slechts verder te zetten nadat het Hof van Justitie zich over de prejudiciële vragen heeft uitgesproken. De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet voorziene vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid erop gericht is te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530). Vervolgens herinnert de Raad eraan aan dat hij, indien hij bij zijn onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat een grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

Ter terechtzitting worden de partijen uitgenodigd zich uit te spreken over de invloed van de op 8 februari 2016 gestelde prejudiciële vragen op de voorliggende vordering. De verwerende partij meent dat de hangende prejudiciële vragen niet relevant zijn, zij benadrukt dat het inreisverbod is gesteund op een schending van de openbare orde, dat de Raad zich er reeds over gebogen heeft en dat een inreisverbod slechts in de door artikel 74/12 van de vreemdelingenwet opgesomde gevallen buiten werking kan worden gesteld. Met dit betoog gaat de verwerende partij echter voorbij aan de concrete inhoud en ruime formulering van de gestelde prejudiciële vragen, zodat zij hiermee geen afbreuk kan doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad. Vervolgens voert de verwerende partij aan dat de verzoekende partij reeds verwijderd is geweest en dat zij aldus de kans had om een opheffing van het inreisverbod of een aanvraag gezinshereniging in haar land van herkomst in te dienen. Zoals de verzoekende partij hierop terecht repliceert, hanteert de verwerende partij hiermee echter een omgekeerde redenering en gaat zij voorbij aan de realiteit dat de verzoekende partij hier is en hier haar aanvraag heeft ingediend. Ook met dit betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat *in casu* de verhouding tussen het opgelegde inreisverbod en de ingediende aanvraag gezinshereniging wel degelijk aan de orde is en dat de Raad niet kan vooruitlopen op het antwoord van het Hof van Justitie.

In de geschetste omstandigheden kan de Raad dan ook niet anders dan vaststellen dat het enig middel in de aangegeven mate en in de aangegeven zin als ernstig moet worden beschouwd. Op de overige onderdelen ervan dient zodoende niet meer te worden ingegaan.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt onder meer samen met de door haar ontwikkelde grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Zij verwijst uitdrukkelijk naar deze bepaling en naar het gegeven dat zij, wanneer zij gedwongen naar de Russische federatie wordt teruggeleid, definitief, minstens voor acht jaren, zal gescheiden zijn van haar Belgische kinderen, haar echtgenote en haar nog ongeborn kind, waarbij zij evenmin de bevalling zoals voorzien binnen drie maanden zal kunnen bijwonen.

Zoals hoger onder punt 3.3.2.2 uiteengezet, moet in de geschetste specifieke omstandigheden van deze zaak worden aangenomen dat het door de verzoekende partij ontwikkelde middel, waaronder de schending van artikel 8 van het EVRM, in de aangegeven zin ernstig is, zodat de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel overeenkomstig de uitdrukkelijke bewoordingen van voormeld artikel 39/82, § 2, eerste lid wordt geacht vervuld te zijn. Het betoog van de verwerende partij aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, valt samen met haar betoog aangaande de ernst van de middelen en kan aan het voorgaande dan ook geen afbreuk doen.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

I. VAN DEN BOSSCHE